

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

I. K.

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2015, č.j. MV-53967-3/SO-2015

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 2. 2015, č.j. OAM-18600-14/TP-2014, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Vytkl správním orgánům, že nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností; porušily základní zásady v § 2, § 3 a § 4 správního řádu; a vydaly napadená rozhodnutí v rozporu s § 68, § 75 a 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Konkrétně namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávný právní výklad pojmu „nezaopatřené dítě“ správními orgány ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Sporný pojem měly vykládat autonomně ve světle zákona o pobytu cizinců, neboť cizinecké bytové právo a právo sociálního zabezpečení jsou dvě odlišné oblasti právního řádu, tudíž pojem obsažený v zákoně o pobytu cizinců musí mít jiný hmotněprávní obsah než pojem obsažený v zákoně č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).
4. Vytkl správním orgánům přepjatý formalismus, jelikož použily toliko jazykový a současně restriktivní výklad sporného pojmu; neposoudily všechny skutkové okolnosti; nešetřily smysl příslušné úpravy; a ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nevykládaly konformně se směrnicí Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice 2003/86/ES“).
5. Trval na tom, že se na budoucí povolání soustavně připravuje, a proto je nezaopatřeným dítětem. Zároveň odmítl závěr žalované, že v roce 2014 nevykonala maturitní zkoušku a že jeho prezenční studium na vysoké škole nelze považovat za studium.
6. Rovněž namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu dle § 3 správního řádu správními orgány; z důvodu, že žalovaná své tvrzení o dodržení základních zásad činnosti nikterak neodůvodnila; a že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 1. 2016 odmítla veškeré žalobní námitky. Vysvětlila, že žalobce nesplnil podmínku nezaopatřenosti, neboť se soustavně nepřipravoval na budoucí povolání. Absolvování jednoletého prezenčního studia německého jazyka v Mezinárodním institutu podnikatelství a práva, s.r.o. nelze považovat za studium dle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře, neboť žalobce úspěšně nevykonala první maturitní zkoušku, resp. absolutorium na konzervatoři, v kalendářním roce, ve kterém zahájil dané studium. Žalobce začal tento jednoletý kurz studovat až po absolvování jiné vysoké školy, tedy nejméně 3 roky po vykonání maturitní zkoušky. Daná instituce nadto není vysokou školou, jelikož jí nebyla udělena akreditace, a proto nerealizuje studium v akreditovaných studijních programech.

9. Poukázala na § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se nezaopatřenost dítěte posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře.
10. Uvedla, že z § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by bylo nezbytné posuzovat soukromý a rodinný život žalobce, tudíž jej správní orgány neposuzovaly. Přiměřenost je třeba posuzovat toliko při zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
11. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
12. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobce setrvala na procesním stanovisku a zdůraznila, že zásadní pochybení správních orgánů v dané věci tkví v jejich nesprávném právním posouzení pojmu „nezaopatřené dítě“, neboť tento pojem neměl být vykládán na základě zákona o státní sociální podpoře.
13. Žalovaný se z účasti na ústním jednání ve věci písemně, podáním ze dne 12. 4. 2018, omluvil a souhlasil s jednáním ve své nepřítomnosti.

III.

Obsah správního spisu

14. Žalobce podal dne 15. 10. 2014 žádost o povolení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny. V podané žádosti uvedl v kolonce nejvyšší dosažené vzdělání „VŠ“ a k žádosti přiložil potvrzení o studiu ze dne 6. 10. 2014 vydané Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o. s tím, že byl přijat do jednoletého pomaturitního prezenčního studia německého jazyka od 1. 9. 2014 do 31. 8. 2015.
15. Na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 28. 11. 2014 k odstranění vad žádosti předložil žalobce potvrzení o studiu ze dne 11. 12. 2014 vydané Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o., ze kterého vyplynulo, že je zapsán do letního semestru akademického roku 2014/2015, I. ročníku magisterského studia oboru Právo a právní věda, s cílem osvojit si právní řád České republiky a přípravy na rigorózní řízení na pobočce Užhorodské národní univerzity. Dále předložil ověřený překlad diplomu ze dne 30. 6. 2014, dle kterého v roce 2014 ukončil Užhorodskou národní univerzitu a získal úplné vysokoškolské vzdělání v oboru „Právověda“ a kvalifikaci právník, učitel právovědy. Současně s diplomem předložil i ověřený překlad přílohy k diplomu o vysokoškolském vzdělání, z níž vyplývá, že žalobce zahájil dané studium dne 1. 9. 2013 a ukončil jej 30. 6. 2014 a v tomto postgraduálním studiu získal diplom odborníka.
16. Dne 12. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. OAM-18600-14/TP-2014, jímž zamítl žádost žalobce dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění uvedl, že žalobce je již zletilý, a proto posuzoval, zda je nezaopatřeným dítětem. Došel k závěru, že žalobce není nezaopatřeným dítětem dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 zákona o státní sociální podpoře, neboť se soustavně nepřipravuje na budoucí povolání dle § 12 až § 15 zákona o státní sociální podpoře. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce od 1. 9. 2014 do 31. 8. 2015 studoval jednoletý intenzivní kurz cizího jazyka, avšak dané studium nezačal dle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře v kalendářním roce, ve kterém složil maturitní zkoušku, jelikož v roce 2014 již ukončil Užhorodskou národní univerzitu a získal úplné vysokoškolské vzdělání. Proto správní orgán I. stupně nepovažoval za splněnou podmínku soustavné přípravy na budoucí povolání dle § 12 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 15 zákona o státní sociální

podpoře. K potvrzení o studiu ze dne 11. 12. 2014, že žalobce studuje magisterské studium v oboru Právo a právní věda, správní orgán I. stupně uvedl, že Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. není vysokou školou podle § 2 zákona č. 11/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o vysokých školách“), a žádnému ze studijních programů dané instituce nebyla Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy udělena akreditace. Studijní program „Právo a právní věda“ v dané instituci tak nelze považovat za studium v akreditovaném studijním programu a ani za studium postavené na roveň studiu na vysoké škole v České republice, jelikož se nejedná o studium na vysoké škole v cizině.

17. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 23. 11. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná se zcela ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, že jednoleté studium v Mezinárodním institutu podnikatelství a práva, s.r.o. nebylo možné zahrnout do soustavné přípravy na budoucí povolání, neboť žalobce není osobou, která by úspěšně vykonala první maturitní zkoušku v kalendářním roce, ve kterém zahájila studium; žalobce totiž nastoupil do daného studia až po absolvování vysoké školy. Přisvědčila názoru správního orgánu I. stupně, že Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. nerealizuje studium v akreditovaných studijních programech dle zákona o vysokých školách. Závěr, že žalobce není nezaopatřeným dítětem, tak považovala za správný. Rovněž uvedla, že dané řízení je ovládáno zásadou dispoziční, tudíž záleželo toliko na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti ve věci a navrhl k nim důkazy. Konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem a svou pravomoc uplatnil k účelu a v rozsahu, které mu byly svěřeny zákonem, rovněž byla šetřena práva nabytá v dobré víře a přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu, když provedl veškeré úkony nezbytné pro zjištění stavu věci.

IV. Posouzení žaloby

18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
22. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.

23. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
24. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.
25. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).
26. Podle § 12 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře za soustavou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium na středních a vysokých školách v České republice.
27. Podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře za soustavou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium v České republice, které je podle § 15 svým rozsahem a obsahem postaveno na roveň studiu na školách uvedených v písmenu a) a uskutečňuje se v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a uskutečňovaných právníky a fyzickými osobami pro osoby, které úspěšně vykonaly první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium.
28. Podstatou sporu je, zdali žalobce studiem jednoletého kurzu cizího jazyka s denní výukou a magisterského studia oboru Právo a právní věda na Mezinárodním institutu podnikatelství a práva, s.r.o. splnil podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem soužití cizinců dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
29. Žalobce nejprve namítal nemožnost aplikovat při výkladu pojmu „nezaopatřené dítě“ obsaženého v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců úpravu obsaženou v zákoně o státní sociální podpoře. Soud poukazuje na § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který přímo určuje, že nezaopatřenost dítěte se posuzuje dle zákona o státní sociální podpoře. Vzhledem k tomu nelze spatřovat jakékoli pochybení na straně správních orgánů, které „nezaopatřenost“ žalobce s ohledem na § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vykládaly podle § 11 zákona o státní sociální podpoře (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č.j. 1 Azs 397/2017-31 nebo ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 272/2017-32).
30. Dále žalobce namítal nesprávné právní posouzení jeho studia jako nikoli soustavou přípravu na budoucí povolání. Soud ze správního spisu zjistil a v řízení ani nebylo sporným, že žalobce v průběhu řízení předložil dvě potvrzení o studiu vystavené Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o. První, dříve předložené, potvrzovalo, že žalobce je studentem jednoletého pomaturitního kurzu cizího jazyka v období od 1. 9. 2014 do 31. 8. 2015; druhé, později předložené, potvrzovalo, že žalobce je

zapsán v letním semestru akademického roku 2014/2015 do magisterského studia oboru Právo a právní věda. Žalobce současně předložil úřední překlad diplomu, dle kterého získal v roce 2014 na Užhorodské národní univerzitě vysokoškolské vzdělání, přičemž dle přílohy k diplomu zahájil vysokoškolské studium dne 1. 9. 2013 a úspěšně jej po devítiměsíčním studiu ukončil dne 30. 6. 2014.

31. V prvním případě je pro posouzení věci rozhodné ustanovení § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře. Soud ze Seznamu vzdělávacích institucí poskytujících jednoleté kurzy cizích jazyků s denní výukou, který vede Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy dle § 15 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře a který je veřejně přístupný, ověřil, že Mezinárodní institut podnikání a práva, s.r.o. byl v daném seznamu zapsán s účinností od 1. 9. 2014, a proto mohl poskytovat studium postavené na roveň studiu na školách středních a vysokých v České republice dle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře. Soud má však stejně jako správní orgány za to, že žalobce není osobou, která úspěšně vykonala první maturitní zkoušku v kalendářním roce, ve kterém dané studium zahájila. Žalobce byl totiž zapsán na studia v dané instituci ke dni 1. 9. 2014, tudíž by musel úspěšně vykonat první maturitní zkoušku právě v roce 2014. Jelikož žalobce již ke dni 1. 9. 2013 započal studia na Užhorodské národní univerzitě, musel maturitní zkoušku úspěšně složit ještě v roce 2013 či dříve. Soud tak má shodně se správními orgány za to, že žalobce nemohl v roce 2014 úspěšně vykonat první maturitní zkoušku, čímž nevykonal maturitní zkoušku v kalendářním roce, kdy se zapsal do jednoletého kurzu cizího jazyka v České republice, a proto u něj nebyly splněny podmínky dle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o státní sociální podpoře. Přestože žalobce s touto argumentací správních orgánů nesouhlasil, ve správním řízení řízení ani netvrdil a ani nedoložil, že by maturitní zkoušku složil právě v roce 2014.
32. Ve druhém případě je nezbytné posoudit, zda žalobce skutečně studoval magisterský program na vysoké škole, či nikoli, tedy zdali Mezinárodní institut podnikání a práva, s.r.o. poskytuje akreditovaný studijní program (§ 12 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře ve spojení s § 2 odst. 1 zákona o vysokých školách), resp. zda se jedná o studium v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice (§ 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Soud uvádí, že správní orgány správně uzavřely, že Mezinárodní institut podnikání a práva, s.r.o. není vysokou školou dle zákona o vysokých školách a neposkytuje vzdělání v akreditovaných studijních programech, což vyplývá z veřejně přístupného Registru vysokých škol a uskutečňovaných studijních programů, který vede Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy. Žalobce se tedy ani studiem magisterského studia oboru Právo a právní věda na Mezinárodním institutu podnikání a práva, s.r.o., soustavně nepřipravoval na budoucí povolání studiem na vysoké škole v České republice ani studiem na vysoké škole v cizině.
33. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že považuje za správný postup správních orgánů, které žádost žalobce zamítly dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se prokazatelně ke dni vydání rozhodnutí správních orgánů soustavně nepřipravoval na výkon budoucího povolání dle § 12 zákona o státní sociální podpoře, a nebyl tak ani nezaopatřeným dítětem dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
34. V postupu správních orgánů v dané věci soud neshledává ani přepjatý formalismus. S ohledem na shora uvedené právní posouzení je zjevné, že žalobce podmínky pro vydání

povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nesplnil, jelikož není zletilým nezaopatřeným dítětem. Správní orgány na případ žalobce aplikovaly příslušná zákonná ustanovení odpovídajícím způsobem a soud tak neshledal, že by správní orgány nešetřily smysl příslušné úpravy. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Azs 306/2017-24, bod [13], ve kterém vyslovil, že „Účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR.“. Dané ustanovení zjednodušuje postup vydání povolení k trvalému pobytu pro děti cizinců, u kterých je potřeba společného soužití s rodiči dána například tím, že se děti stále připravují na výkon budoucího povolání, a nejsou tak schopné se o sebe samy postarat. Pokud však cizinec dosáhne zletilosti a není nezaopatřeným dítětem, znamená to, že u něj potřeba společného soužití s rodiči již dána není (srov. bod [33] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 272/2017-32). Tedy v nyní projednávaném případě se žalobce již nepřipravuje na výkon budoucího povolání, měl by tak být schopen se sám o sebe postarat, a proto u něj není dána potřeba společného soužití s rodiči.

35. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí toliko obecně konstatovala dodržení základních zásad správní činnosti. Soud uvádí, že žalobce v podaném odvolání ze dne 9. 4. 2015 jakékoli porušení základních zásad činnosti ze strany správního orgánu I. stupně nenamítal, a žalovaná tak toliko v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumala soulad rozhodnutí a řízení s právními předpisy, a za tímto účelem vyslovila, že žádné porušení základních zásad neshledala, což bylo za dané situace zcela dostačující.
36. Za nedůvodnou považuje soud rovněž námitku, že se správní orgány nezabývaly přiměřeností rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zamítly žádost žalobce dle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něhož nebyly povinny zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců na rozdíl od případů zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak neměly ze zákona povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí. Zdejší soud je obeznámen se závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v například v rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č.j. 8 As 34/2011-85 a dále v rozhodnutí ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017-26, týkající se aplikace směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny. Z výše uvedených rozhodnutí je zřejmé, že na základě uvedené směrnice směrnice je třeba při posuzování žádosti brát náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí, zejména s ohledem na povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost správní orgány zamítnou. V dané věci soud upozorňuje, že žalobce ani ve správním řízení ani v žalobě žádná konkrétní tvrzení ohledně nepřiměřených dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života neuvedl. Navíc takovéto skutečnosti nevyplývají ani z předloženého správního spisu. Nelze tak dospět k závěru o existenci mimořádné okolnosti na straně žalobce, pro kterou by bylo možné považovat žalobou napadené rozhodnutí za nepřiměřené. Soud tak uzavírá, že ačkoli se správní orgány dopadům do rodinného a soukromého života žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí nevěnovaly, nejednalo se o takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti odkazuje na bod [12]

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 6 Azs 348/2017-26, v němž Nejvyšší správní soud ke zcela shodné vadě rozhodnutí správních orgánů uvedl následující: „*Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.*“. Tímto má soud za vypořádanou rovněž obecně formulovanou námitku žalobce, že správní orgány nevykládaly dotčené zákonné ustanovení konformně se směrnicí 2003/86/ES.

37. Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitky, dle kterých nebyl v dané věci dostatečně zjištěn skutkový stav věci a dle nichž došlo k porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu; základních zásad v § 2, § 3 a § 4 správního řádu a § 68 a § 75 zákona o pobytu cizinců, uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad zakotvených v § 2 a § 4 správního řádu, skutkový stav zjištěný správními orgány považoval za dostatečný a splňující požadavky dané § 3 správního řádu a neshledal jakákoli porušení § 68 a § 75 zákona o pobytu cizinců.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu